

ért meg és mit emel ki Weöresből, Nagy Lászlóból, Juhász Ferencből a francia, Illyés Bartókja hogyan hathatott Rousselot-ra és mit mondhat a franciáknak, Fodor András, Simon István, Garai Gábor verseinek orosz fordítása hogyan talál rá az eredetire, megőrzi-e Benjámin, Váci szenvedélyét a francia, olasz szöveg? Mind-mind csupa izgalmas stúdium.

Ha most visszatérünk a nyilatkozatok közül Smrek és Veronica Porumbacu írására, akkor annak más oka is van, mint egyszerűen a kiadványról való megemlékezés. Értékes fordítói munkájuk nagy hányada a magyar irodalomra esik, a szomszéd népek baráti kapcsolatainak nagy és nemes építői ők. A költői találkozó alkalmát használjuk föl arra, hogy a szomszéd népek és az ottani magyar irodalomból adjunk egy-egy kis összeállítást. Szándékunk, hogy ezt a válogatást folytatjuk csehszlovák és jugoszláv anyaggal is. Most a román és a romániai magyar költők műveiből közlünk. A szerzők némelyike (Jebeleanu, Mihai Beniuc) a magyar irodalom legjobb román fordítója, mások, mint Radu Boureanu, Nina Cas-sian és Aurel Gurghianu a budapesti találkozó vendégei voltak.

TUDOR ARGHEZI

BOSSZÚ

Rám neheztedek aggok és ifjak és ripők
Bizonytalan korúak, se férfiak, se nők.
Bambák, bölcsék, tudósok mind reám neheztedek,
Kicsinyek és nagyocskák, fejések s fejesebbek.

Kik szentképekre gyűlve nyüzsögnek mint a tetvek,
Szemforgatók, kik égi lajtorján lépegetnek,
Megtorpantak, hogy egy szem veséjükig hatolt,
A fennkölt képű csorda akármily sűrű volt.

Képtingált sirjaikról lemállt a cifra minta,
Lehullt a máz a szóról, és megsárgult a tinta,
A szín s a hang varázsa szétfoszlott, nincs sehol,
Kegyetlenül lemarta a kénsavas mosoly.

A koncra csődülöket gúnyoddal szétvered te,
S az emberfejű farka bosszúért ne lihegne,
Mikor e dísz-szövetség elébe állsz magad,
És szurkálod az álszent farizeus-hadat.

Jánosházy György fordítása

PÁSKÁNDI GÉZA

TÜZEVŐ DÓZSA

... És Dózsa túrt, míg társai harapták
Pörkölt húsát. Se tűz, se trón, se semmi —
Nem fájt, hogy ették. Más sajjott: a hapták;
Ezeknek itt parancsra kell ma enni.

Parancsra ették, homloka sötétül,
„Ördög!” — sziszeg olykor a láng szemébe,
S arcába köp dühvel, ha az merészül
Allig lobban, szakálla erdejébe.

Aztán látta, hiába köp a tűzbe:
Már nyelni kell! És kezdte hatra-vakra,
Nem hessentett hát lángot, hogy elűzze,

De vérveres taréjait lekapta,
És falta, gyomrát tágitotta küzdve,
Hogy minden máglyák tüzét befogadja.

TÖRVÉNY

A mélyek mélyén nincsen Nemezis, —
mégis:
pártod nélkül
megcsal a történelem is.

Volt, akit vélt-isten-hiánya,
volt, akit a testi szegénység
emelt hozzád, munkásság pártja,
s Rendek jegét törő hajódra
így gyűlt a lenini legénység.

Lenini legénység: abban katona,
tengermélyi parancsra hallgat.
Tudja: a szeszély sohase törvény.
A törvény mélyi. Szeszély a habbal enyésző.

Fároszod nem személy szeszélye, hanem a törvény.
Maga a mives emberiség,
ki hatezer éve önnön bőrén
próbálja —
s dobolja ki a hitét!

Kommunizmus pártja:
fürkésző, fecske-naszád,
s tengeralattjáró is voltál.
kiismerted törvényhozók bitor furfangját,
bábáskodtál az Oknál.
Voltál Tanú, Védő, Vádló és Vádlott,
csak bámész népség pörös teremben
sohase voltál!
Volt úgy: az idő indiáncsónakba vont,
ó, még primitív, zúduló tutaj is voltál,
de herék yachtja,
történelmi kéz-utazók
ringatója sohase lettél.

Megmérettél
legénységedtől, utasaidtól,
s fölmérted — kapitányaid.

Sose süllyed az Emberiség anyahajója,
törvény: a tenger
segíti testét
s legénységét:
az Ember.